

Mange udenfor Salen, som tro, at der dengang blev ydet Belvillie paa Retfærdighedens Beføstning. Dette er nu ikke min Mening; jeg tror ikke, at der er ydet dem Mere, end Almenvellet fordrer, men jeg har dog villet minde dærom, naar denne Belvillie nu be-
tragtes som intetbetydende. Hvad Retfærdig-
heden angaar, maa jeg gjøre opmærksom paa, at det er overordentlig vanskeligt at være Dom-
mer i en Sag, hvori man selv særlig er in-
teresseret, og at man neppe er berettiget til
at tale om den strenge Retfærdighed, naar
man bestunder sig i et saadant interesseret For-
hold (Carlsen: Maa jeg bede om Ordet).
For mit Bedkommende skal jeg kun sige, at
den strenge Retfærdighed ikke lider noget Af-
bræk ved denne Lov, og naar det ærede Konge-
valgte Medlem, der nu reiste sig og bad om
Ordet, igaar talte om Grundlovens Aand, saa
svarer jeg dertil, at det aldrig har været
Grundlovens Aand eller Mening at ville op-
retholde Fæstelovgivningen aldeles uforandret
saaledes, som den var overleveret fra Fortiden.
Der er en historisk Oplysning dærom, der dog
maasse har Lidt at betyde, nemlig den, at paa
den grundlovgivende Rigsdag en Godseier fra
Sjælland, som destoværende tidlig har trukket sig
tilbage fra det politiske Liv, stillede den Fore-
spørgsel til Regjeringen, om den ikke samtidig
med Grundlovens Vedtagelse vilde fremkomme
med Forslag til Reformer i den gjældende
Landsbolovgivning, en Forespørgsel, der affødte
den saakaldte store Landbokommisssion, ved hvis
Virksomhed ogsaa flere Lovforslag i den Ret-
ning ere fremkomne og senere blevne til Love.
Jeg tror altsaa, at det nærværende Lovforslag
er fuldstændig i den ældre Landsbolovgivnings
Aand, og at man paa ingen Maade kan paa-
beraabe sig Grundloven som nogen Hindring
for at vedtage det. — Der er kun et eneste
Punkt, hvori jeg ikke er ganske uenig med det
ærede Medlem, og det er med Hensyn til hans
Erindringer imod § 8. Jeg finder ingen
Uretfærdighed i denne Paragraf, fordi dens
første Bestemmelse indeholder en Udvidelse af
den Begunstigelse, der gaves ved Loven af
19de Februar 1861, og det er altsaa ikke
ubilligt, at Udvidelsen af denne Begunstigelse
følges af Indskrænkninger, om man end fra

et abstrakt theoretisk Standpunkt maatte kunne
gjøre Indvendinger imod disse. Man kan
ganske vist indvende, at det ikke heror paa
Godseiernes egen Villie, hvorvidt de til et
givet Tidspunkt kunne have solgt saa Meget
af deres Fæstegods, som der forlanges, og at
de altsaa forsaavidt uden egen Skyld maa
lide Indskrænkning i de Duffer og Planer, de
engang maatte have havt. Jeg vilde nok have
foretrukket en anden Bestemmelse, som ogsaa
gik ud paa en Indskrænkning i § 2 af Loven
af 1861, men som paa ingen Maade kunde
siges at træde Nogens Ret for nær, og som
jeg derhos tror vilde være mere virksom til at
fremme Fæstegodssets Salg, nemlig den, at efter
et vist ikke altsor langt Aaremaal skulde den
hele Begunstigelse ophøre for alle dem, som
ikke inden dette Tidspunkt havde forelagt In-
denrigsministeren en bestemt Salgsplan, hvori
det var angivet, paa hvilken Maade de vilde
udføre § 2 i Loven af 1861. Jeg tror, at
en saadan Bestemmelse vilde virke kraftigere
end den meget lange Tidfrist, der her er gi-
ven, og imod den vilde der ikke kunne gjøres
nogen Indvending fra Retfærdighedens Stand-
punkt.

Formanden: Med Hensyn til en Ut-
tring, der faldt fra det ærede Medlem, der
nu havde Ordet, maa jeg gjøre opmærksom
paa, at Medlemmer af Landstinget, selv om
de i Følge deres private Stilling staa dette
Forhold nærmere end andre Medlemmer, ikke
derfor kunne siges her at være Dommere i
deres egen Sag.

Strup: Den Bemærkning, jeg vil gjøre
til det ærede Medlem, hvis ganske vist meget
indskrænkede Anerkjendelse af Berettigelsen af
nogle af mine Indvendinger jeg er ham meget
taknemmelig for — vi ere ikke forvænte med
Hensyn til Belvillie, saa vi modtage med Tak-
nemmelighed enhver nok saa lille Tilslutning
til vor Anskuelse — den Bemærkning, jeg vil
gjøre til det ærede Medlem, er den, at Grund-
loven af 1866 ikke har givet Godseierne no-
gen særlig Stilling i det politiske Liv; den
har givet den høieste Skatteydelse en saadan
Stilling, men de to Begreber falde ingenlunde